

T. G. M.

Uraim! Köszönöm! (2)

VISSZHANG - LI. évfolyam 39. szám, 2007. szeptember 28.

Hálatelt szívvel köszönöm, hogy [Kállai R. Gábor](#) a múlt héten éles szemmel és biztos kézzel rámutatott magatartásom hiányosságaira, és kijavításuk minden csínjára-bínjára is rávilágított. Megfogadom: a jövőben rajta leszek, hogy tőlem telhetőleg egyetlen felebarátomnak se okozzak kellemetlenséget avagy bosszúságot; s különösen sajnálom, hogy az illusztris szerző homlokát esetleg miattam felhőzhette el ummantásnyira a gond, s evvel elvontam őt a közrajongás övezte műveibe illesztendő ékkövek csiszolásától, hiszen ez minden éber pillanatát lefoglalja. Magam se értem, hogyan lehettem képes ilyen dőreségre.

Két hete botorul szóvá tettem azt a szitokáradatot, amellyel a legkülönbébb irányzatokhoz tartozó fényes elmék - nyilván teljes joggal - elárasztottak. Erre Kállai R. Gábor újabb üres személyeskedéssel illusztrálta ebbéli és más irányú törekvéseim vigasztalan hiábavalóságát. Ebben a ragyogó stratégiai húzásban megilletődve ismerhetjük föl a mester keze nyomát.

A magasabb igazságszolgáltatás könyörtelen, bár vitathatatlan döntésétől porba sújtva, karikás szemmel s bakacsinba öltözött, hűlő lélekkel üdvözlöm a minden szíre-szóra hörrenő amour-propre-omtól makulátlan ízlésükben méltán sértett áldozataimat, a magyar (s egyéb) szellem óriásait.

T. G. M.